Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (трети състав)

8 декември 2016 година*

„Преюдициално запитване — Директива 2008/48/ЕО — Защита на потребителите — Потребителски кредит — Член 2, параграф 2, буква й) — Споразумения за плащане чрез вноски — Разсрочено плащане, за което не се начисляват разходи — Член 3, буква е) — Кредитни посредници — Дружества за събиране на вземания, които действат от името на кредиторите“

По дело C-127/15

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Oberster Gerichtshof (Върховен съд, Австрия) с акт от 17 февруари 2015 г., постъпил в Съда на 12 март 2015 г., в рамките на производство по дело

Verein für Konsumenteninformation

срещу

INKO, Inkasso GmbH,

СЪДЪТ (трети състав),

състоящ се от: L. Bay Larsen, председател на състава, M. Vilaras, J. Malenovský, M. Safjan (докладчик) и D. Šváby, съдии,

генерален адвокат: г-жа E. Sharpston,

секретар: C. Strömholm, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 25 февруари 2016 г.,

като има предвид становищата, представени:

— за Verein für Konsumenteninformation, от S. Langer, Rechtsanwalt,

— за INKO, Inkasso GmbH, от C. Rabl, Rechtsanwalt,

— за германското правителство, от T. Henze, M. Hellmann, J. Kemper и D. Kuon, в качеството на представители,

— за френското правителство, от D. Colas и S. Ghiandoni, в качеството на представители,

* Език на производството: немски.

— за литовското правителство, от K. Dieninis, D. Kriaučiūnas и J. Nasutavičienė, в качеството на представители,

— за Европейската комисия, от S. Grünheid и G. Goddin, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 21 юли 2016 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 2, буква й) и член 3, буква е) от Директива 2008/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 април 2008 година относно договорите за потребителски кредити и за отмяна на Директива 87/102/ЕИО на Съвета (ОВ L 133, 2008 г., стр. 66 и поправки в ОВ L 207, 2009 г., стр. 14, ОВ L 199, 2010 г., стр. 40, ОВ L 234, 2011 г., стр. 46 и ОВ L 36, 2015 г., стр. 15).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между Verein für Konsumenteninformation (Сдружение за информиране на потребителите, Виена; наричано по-нататък „Сдружението“) и INKO, Inkasso GmbH (наричано по-нататък „Inko“) по повод на практиката на последното да сключва с потребители споразумения за плащане чрез вноски, с които се разсрочват задължения, без да им е предоставил преддоговорна информация.

Правна уредба

Правото на Съюза

3 Съображение 24 от Директива 2008/48 гласи:

„Необходимо е на потребителя да се предостави изчерпателна информация, преди да сключи договора за кредит, независимо от това, дали в маркетинга на кредита участва кредитен посредник или не. Ето защо по правило изискванията за предоставяне на преддоговорна информация следва да се прилагат и за кредитните посредници. Ако обаче доставчиците на стоки и услуги действат като кредитни посредници в спомагателно качество, не е уместно те да бъдат натоварвани с правното задължение да предоставят преддоговорна информация в съответствие с настоящата директива. Доставчиците на стоки и услуги могат да бъдат смятани например за действащи като кредитни посредници в спомагателно качество, ако дейността им като кредитни посредници не е основната цел на тяхната търговска, стопанска или професионална дейност. В тези случаи също се постига достатъчно ниво на защита на потребителите, тъй като кредиторът е отговорен да гарантира, че потребителят получава пълната преддоговорна информация или от посредника, ако кредиторът и посредникът са се споразумели за това, или по друг подходящ начин“.

4 Съгласно член 2 от тази директива, озаглавен „Приложно поле“:

„1. Настоящата директива се прилага за договори за кредит.

2. Настоящата директива не се прилага спрямо следните договори:

[…]

е) договори за кредит, при които кредитът се отпуска, без да се начислява лихва, нито други разходи, и договори за кредит, съгласно чиито условия кредитът следва да бъде погасен в срок до три месеца и за които се дължат незначителни по размер разходи;

[…]

й) договори за кредит, които се отнасят до разсрочено плащане на съществуващ дълг, за което не се начисляват разходи;

[…]

6. Държавите членки могат да определят, че само членове 1—4, 6, 7, 9, член 10, параграф 1, параграф 2, букви от а) до и), л) и р) и параграф 4, членове 11, 13, 16 и 18—32 се прилагат за договори за кредит, в които се предвижда постигането на споразумения между кредитора и потребителя за разсрочено плащане или други начини на погасяване, когато потребителят вече е в неизпълнение на първоначалния договор за кредит, и ако:

а) ако тези споразумения биха могли да предотвратят възможността за съдебно производство относно такова неизпълнение; както и

б) в резултат потребителят няма да бъде подложен на условия, по-неблагоприятни от тези от първоначалния договор за кредит.

[…]“.

5 Член 3 от Директивата е озаглавен „Определения“ и предвижда:

„За целите на настоящата директива се прилагат следните определения:

[…]

б) „кредитор“ означава всяко физическо или юридическо лице, което предоставя или обещава да предостави кредит в рамките на своята търговска, стопанска или професионална дейност;

в) „договор за кредит“ означава договор, въз основа на който кредитор предоставя или обещава да предостави на потребител кредит под формата на разсрочено плащане, заем или друга подобна форма на улеснение за плащане, с изключение на договори с продължително изпълнение за предоставяне на услуги или за доставка на стоки от един и същи вид, при които потребителят заплаща за услугите или стоките чрез вноски през целия срок на предоставянето им;

[…]

е) „кредитен посредник“ означава физическо или юридическо лице, което не действа като кредитор и което при извършване на своята търговска, стопанска или професионална дейност срещу заплащане, било в парична или в друга уговорена форма на финансово възнаграждение:
   i) представя или предлага договори за кредит на потребители,
   ii) съдейства на потребители, като извършва подготвителната работа по договори за кредит, различни от посочените в подточка i), или
   iii) сключва договори за кредит с потребители от името на кредитора;

ж) „общи разходи по кредита за потребителя“ означава всички разходи, включително лихва, комисиони, такси и всякакви други видове разходи, които потребителят следва да заплати във връзка с договора за кредит и които са известни на кредитора, с изключение на нотариалните разходи; разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, по-специално застрахователни премии, също се включват, ако в допълнение към това сключването на договор за услугата е задължително условие за получаване на кредита или получаването му при предлаганите условия;

з) „обща сума, дължима от потребителя“ означава сборът от общия размер на кредита и общите разходи по кредита за потребителя;

и) „годишен процент на разходите“ означава общите разходи по кредита за потребителя, изразени като годишен процент от общия размер на кредита и, когато е приложимо, включително разходите, посочени в член 19, параграф 2;

[…]“.

6 В член 5, параграф 1 от Директива 2008/48, озаглавен „Преддоговорна информация“, е предвидено:

„Достатъчно време преди потребителят да бъде обвързан с договор или предложение за кредит, кредиторът и, ако е приложимо, кредитният посредник въз основа на предложените от кредитора условия по кредита, както и, ако е приложимо, на изразените предпочитания и предоставената от потребителя информация предоставя на потребителя информацията, необходима за сравняване на различните предложения за сключване на договор и вземането на информирано решение за сключване на договор за кредит. […]“.

7 Член 6, параграф 1 от тази директива, озаглавен „Изисквания за преддоговорната информация за някои договори за кредит под формата на овърдрафт и за някои специфични договори за кредит“, предвижда следното:

„Достатъчно време преди потребителят да бъде обвързан с договор или предложение за сключване на договор за кредит по смисъла на член 2, параграф 3, 5 или 6, кредиторът и, ако е приложимо, кредитният посредник въз основа на предложените от кредитора условия по кредита, както и, ако е приложимо, изразените предпочитания и предоставената от потребителя информация предоставя на потребителя информацията, необходима за сравняване на различните предложения за сключване на договор с цел вземане на информирано решение относно сключването на договор за кредит.

[…]“.

8 Съгласно член 7 от тази директива, озаглавен „Изключения от изискванията за преддоговорна информация“:

„Членове 5 и 6 не се прилагат за доставчици на стоки или услуги, действащи като кредитни посредници в спомагателно качество. Това не засяга задължението на кредитора да гарантира получаването от потребителя на преддоговорната информация, посочена в споменатите членове“.

9 Съгласно член 21 от същата директива, озаглавен „Някои задължения на кредитните посредници по отношение на потребителите“:

„Държавите членки гарантират, че:

а) кредитният посредник посочва в рекламите и документацията, предназначени за потребителите, обхвата на своите правомощия, по-специално дали работи само с един или с повече кредитори или дали е независим брокер;

б) възнаграждението, ако се дължи такова, платимо от потребителя на кредитния посредник за неговите услуги, се съобщава на потребителя и се договаря между потребителя и кредитния посредник на хартия или друг траен носител, преди да бъде сключен договорът за кредит;

в) възнаграждението, ако се дължи такова, платимо от потребителя на кредитния посредник за неговите услуги, се съобщава на кредитора от кредитния посредник за целите на изчисляването на годишния процент на разходите“.

Австрийското право

10 Член 6 от Verbraucherkreditgesetz (Закон за потребителските кредити) от 20 май 2010 г. (BGBl. I, 28/2010, наричан по-нататък „VKrG“) има следния текст:

„1. Достатъчно време преди потребителят да бъде обвързан с договор или предложение за кредит, въз основа на предложените от кредитора условия по кредита, както и, ако е приложимо, на изразените предпочитания и предоставената от потребителя информация кредиторът предоставя на потребителя информацията, необходима за сравняване на различните предложения за сключване на договор и вземането на информирано решение за сключване на договор за кредит. Тази информация се предоставя на хартиен или друг траен носител и трябва да съдържа по-специално следните данни:

1) вида на кредита;

[…]

3) общия размер на кредита и условията за усвояването му;

4) срока на договора за кредит;

[…]

7) годишния процент на разходите и общата сума, дължима от потребителя, пояснени чрез представителен пример, в който се посочват всички допускания, използвани за изчисляването на този процент съгласно член 27; […]

[…]

8. Задълженията за предоставяне на информация за данните по параграфи 1—7 се прилагат и за кредитния посредник, освен ако той не е доставчик на стоки или услуги, действащ като кредитен посредник само в спомагателно качество“.

11 Член 25 от VKrG гласи:

„1. За договорите, с които предприятие предоставя на потребител срещу възнаграждение разсрочване на плащане или друга форма на улеснение за плащане, се прилагат разпоредбите на раздел 2. […]

2. […] Цената в брой, както и стоката или услугата се посочват също в преддоговорната информация (член 6, параграф 1) […]“.

12 Съгласно член 1000, параграф 1 от Allgemeines Bürgerliches Gesetzbuch (Граждански кодекс):

„Лихвата, която е уговорена от страните, без да е определен нейният размер, или която се дължи по силата на закона, е в размер на четири процента годишно, освен ако в закон не е предвидено друго“.

13 Член 1333 от Кодекса гласи:

„1. За вредите, които длъжникът е причинил на кредитора поради забавено плащане на парично вземане, се дължи законната лихва (член 1000, параграф 1).

2. Кредиторът може да търси наред със законната лихва и обезщетение за други виновно причинени от длъжника вреди, и по-специално за необходимите разходи за надлежно извънсъдебно принудително изпълнение или събиране, стига да са разумно съразмерни на стойността на събираното вземане“.

Спорът в главното производство и преюдициалните въпроси

14 В съответствие с австрийското право Сдружението има право да предявява колективни искове за преустановяване на нарушения в защита на интересите на потребителите.

15 Inko стопанисва бюро за събиране на задължения. В рамките на своята дейност то изпраща на длъжниците от името на техните кредитори писмени покани за плащане, в които посочва размера на неиздълженото вземане заедно с натрупаната лихва и своите разходи по събиране на вземането. То приканва длъжниците или да платят задълженията си в тридневен срок, или да попълнят бланка с предварително формулиран текст, с която се съгласяват с план за плащане на дълга чрез вноски, и да я изпратят обратно на Inko. Давайки своето съгласие, длъжниците признават вземането „заедно с подлежащите на изчисляване разходи по водене на документацията и натрупаната лихва до края на срока на споразумението“. Те се задължават да платят дълга си чрез месечни вноски с определен размер съгласно посочения план, като с плащанията най-напред се погасяват разходите на Inko, а след това главницата и лихвите.

16 Сдружението предявява пред Handelsgericht Wien (Търговски съд, Виена, Австрия) иск, целящ да се забрани на Inko да сключва с потребителите споразумения за погасяване на задължения чрез разсрочено плащане, без преди това да е предоставило посочената в член 6 от VKrG информация.

17 С решение от 14 ноември 2013 г. тази юрисдикция уважава иска на Сдружението.

18 Сезиран с жалба срещу това решение, Oberlandesgericht Wien (Върховен областен съд, Виена, Австрия) частично го изменя с решение от 30 юли 2014 г.

19 Както Сдружението, така и Inko подават ревизионни жалби срещу това решение до запитващата юрисдикция.

20 Последната отбелязва, че бюра за събиране на задължения като Inko действат по занятие и получават възнаграждение за дейността си чрез фактурирането на различни разходи. От името на кредиторите те предлагат на длъжниците да сключат споразумения за разсрочено плащане или за погасяване чрез вноски.

21 От акта за преюдициално запитване следва, че предметът на дейност на Inko се състои, на първо място, в събирането на вземания. При тези условия запитващата юрисдикция иска да се установи дали бюро за събиране на задължения като Inko, чиято дейност като кредитен посредник има второстепенен характер в сравнение с извършваните от него основно други видове професионална дейност, може да се приеме за „кредитен посредник“ по смисъла на член 3, буква е) от Директива 2008/48.

22 Що се отнася до предвидените в австрийската правна уредба финансови последици от забавеното плащане на задължения, запитващата юрисдикция изтъква, че длъжникът трябва да плати не само законната лихва от 4 %, но и да поправи другите претърпени от кредитора вреди, включително свързаните с разходите по събиране на вземането, стига те да са съразмерни.

23 От акта за преюдициално запитване следва, че Сдружението не е доказало, че по своя размер лихвите и разходите, които Inko прехвърля в тежест на неизправните кредитополучатели, надхвърлят лихвите и разходите, дължими на кредиторите в съответствие с австрийската правна уредба, когато последните разсрочват задълженията на подобни длъжници.

24 Ето защо запитващата юрисдикция иска да разбере дали сключваните от Inko с потребителите споразумения за плащане чрез вноски, с които се разсрочват задължения, могат да се приемат за такива, „за ко[и]то не се начисляват разходи“ по смисъла на член 2, параграф 2, буква й) от Директива 2008/48 и поради това са изключени от приложното поле на тази директива.

25 При тези обстоятелства Oberster Gerichtshof (Върховен съд, Австрия) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Бюро за събиране на задължения, което във връзка с търговската си дейност по събиране на вземания предлага на длъжниците от името на своите възложители сключването на споразумения за плащане чрез вноски, начислявайки за дейността си разходи, които в крайна сметка се поемат от длъжниците, действа ли като „кредитен посредник“ по смисъла на член 3, буква е) от Директива 2008/48?

2) При утвърдителен отговор на първия въпрос:

Споразумението за плащане чрез вноски, сключено между длъжник и неговия кредитор с посредничеството на бюро за събиране на задължения, представлява ли „разсрочено плащане […], за което не се начисляват разходи“ по смисъла на член 2, параграф 2, буква й) от Директива 2008/48, когато с него длъжникът поема задължение единствено за плащане на неиздълженото вземане, както и на такива лихви и разходи, които в резултат на неизпълнението си и без това щеше да е длъжен да заплати по силата на закона — т.е. и без такова споразумение?“.

По преюдициалните въпроси

По втория въпрос

26 С втория въпрос, който следва да бъда разгледан най-напред, запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали член 2, параграф 2, буква й) от Директива 2008/48 трябва да се тълкува в смисъл, че споразумението за плащане чрез вноски, сключено поради неизпълнението

на потребителя между последния и кредитора с посредничеството на бюро за събиране на задължения, представлява споразумение, „за което не се начисляват разходи“, по смисъла на тази разпоредба, когато с това споразумение потребителят поема задължение да погаси общия размер на този кредит и да плати лихвите и разходите, които щеше да е длъжен да понесе в съответствие с националната правна уредба при липсата на такова споразумение.

27 За да се отговори на този въпрос, в началото следва да се подчертае, че в областта на потребителските кредити Директива 2008/48 предвижда пълна и наложителна хармонизация в редица ключови области, която се приема като необходима, за да се осигури на всички потребители в Европейския съюз високо и равностойно ниво на защита на техните интереси и за да се улесни изграждането на добре функциониращ вътрешен пазар на потребителските кредити (вж. решение от 18 декември 2014 г., LCL Le Crédit Lyonnais, C-449/13, EU:C:2014:2464, т. 21).

28 Съгласно член 2, параграф 1 от нея тази директива се прилага към потребителските кредити, като в съответствие с параграф 2, буква й) от същия член изключени по-специално са договорите за кредит, които се отнасят до разсрочено плащане на съществуващ дълг, за което не се начисляват разходи.

29 Що се отнася, от една страна, до понятието „договор за кредит“, същото е дефинирано в член 3, буква в) от посочената директива като договор, въз основа на който кредитор предоставя или обещава да предостави на потребител кредит под формата на разсрочено плащане, заем или друга подобна форма на улеснение за плащане, с изключение на договори с продължително изпълнение за предоставяне на услуги или за доставка на стоки от един и същи вид, при които потребителят заплаща за услугите или стоките чрез вноски през целия срок на предоставянето им.

30 Следва да се посочи, че дефинираното в тази разпоредба понятие „договор за кредит“ е особено широко и включва споразумение като разглежданото в главното производство, което предвижда плащането на съществуващ дълг чрез вноски.

31 В това отношение от член 2, параграф 6 от Директива 2008/48 следва изрично, че тя се прилага по принцип към договорите, в които се предвижда постигането на споразумения между кредитора и потребителя за разсрочено плащане или други начини на погасяване, когато потребителят вече е в неизпълнение на първоначалния договор за кредит.

32 Ето защо подобно споразумение, сключено с потребителя или пряко от кредитора, или чрез кредитен посредник от името на кредитора, трябва да се счита за „договор за кредит“ по смисъла на член 3, буква в) от посочената директива, без да се засягат изключенията, предвидени в член 2, параграф 2 от Директивата.

33 От друга страна, трябва обаче да се прецени дали за такъв договор „не се начисляват разходи“ по смисъла на член 2, параграф 2, буква й) от същата директива, когато потребителят поема задължение да погаси общия размер на кредита, както и да плати лихвите и разходите, които щеше да е длъжен да понесе в съответствие с националната правна уредба при липсата на такова споразумение.

34 Макар Директива 2008/48 да не съдържа специално определение на понятието „разходи“, следва да се изтъкне, че съгласно член 3, буква ж) от тази директива общите разходи по кредита за потребителя са всички разходи, които потребителят следва да заплати във връзка с договора за кредит и които са известни на кредитора (вж. решение от 21 април 2016 г., Radlinger и Radlingerová, C-377/14, EU:C:2016:283, т. 84).

35 Особено широките определения на понятието „договор за кредит“ по смисъла на член 3, буква в) от Директива 2008/48 и на понятието „общи разходи по кредита за потребителя“ по смисъла на член 3, буква ж) от същата директива са в съответствие с преследваната от тази директива цел, която бе припомнена в точка 27 от настоящото решение, доколкото те дават възможност да се осигури широка защита на потребителите.

36 Ето защо всяко ограничение на приложното поле на същата директива съгласно член 2, параграф 2 от нея трябва да се тълкува с оглед на тази цел.

37 Следователно, когато със споразумение, предвиждащо нови условия за плащане на съществуващ дълг, потребителят поеме задължение не само да погаси общия размер на кредита, но и да плати лихвите или разходите, непредвидени в първоначалния договор, по силата на който е отпуснат непогасеният кредит, подобно споразумение не може да се счита за споразумение, за което „не се начисляват разходи“, по смисъла на член 2, параграф 2, буква й) от Директива 2008/48.

38 В настоящия случай от акта за преюдициално запитване следва, че споразуменията за плащане на кредита чрез вноски, предлагани от Inko на потребителите поради неизпълнението на задължения, предвиждат задължение на последните да платят дълга си чрез месечни вноски, като с плащанията най-напред се погасяват разходите на Inko, а след това оставащата част от главницата и лихвите.

39 Подобно споразумение, което предвижда задължение за потребителя да плати разходите на бюро за събиране на задължения, в случая Inko, което не е било предвидено в първоначалния договор за кредит, не може да се счита за отнасящо се до разсрочено плащане, „за което не се начисляват разходи“, по смисъла на член 2, параграф 2, буква й) от Директива 2008/48.

40 Предвид посочената в член 27 от настоящото решение цел на всички потребители да се осигури високо ниво на защита на техните интереси, подобен извод не може да се постави под въпрос от общия размер на предвидените в подобно споразумение лихви и разходи, дори и тези суми да не надхвърлят изискуемото при липса на споразумение между страните в съответствие с националната правна уредба, приложима при забава на плащането.

41 При тези условия на втория въпрос следва да се отговори, че член 2, параграф 2, буква й) от Директива 2008/48 трябва да се тълкува в смисъл, че споразумението за плащане на кредит чрез вноски, сключено поради неизпълнението на потребителя между последния и кредитора с посредничеството на бюро за събиране на задължения, не представлява споразумение, „за което не се начисляват разходи“, по смисъла на тази разпоредба, когато с него потребителят поема задължение да погаси общия размер на кредита и да плати лихви или разходи, непредвидени в първоначалния договор, въз основа на който посоченият кредит е бил предоставен.

По първия въпрос

42 С първия въпрос, който следва да бъде разгледан на второ място, запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали член 3, буква е) и член 7 от Директива 2008/48 трябва да се тълкуват в смисъл, че бюро за събиране на задължения, което от името на кредитора сключва споразумение за плащане чрез вноски на неиздължен кредит, но което действа единствено като кредитен посредник в спомагателно качество, трябва да се счита за „кредитен посредник“ по смисъла на член 3, буква е) и следва да носи задължение за предоставяне на преддоговорна информация на потребителите съгласно членове 5 и 6 от тази директива.

43 В това отношение следва да се припомни, че съгласно член 3, буква е) „кредитен посредник“ е физическо или юридическо лице, което не действа като кредитор и което при извършване на своята търговска, стопанска или професионална дейност срещу заплащане било в парична, или

в друга уговорена форма на финансово възнаграждение представя или предлага договори за кредит на потребители, съдейства на потребители, като извършва подготвителната работа по договори за кредит или сключва договори за кредит с потребители от името на кредитора.

44 Следователно бюро за събиране на задължения като Inko, което действа от името на кредитор за сключване на споразумение за плащане чрез вноски на неиздължен кредит, съгласно което потребителят поема задължение да погаси общия размер на кредита и да плати лихви и разходи, трябва да се квалифицира като „кредитен посредник“ по смисъла на тази разпоредба.

45 Спорът в главното производство се отнася до въпроса дали бюро за събиране на задължения като Inko е длъжно поради извършваната от него дейност като кредитен посредник да съобщава на потребителите преддоговорната информация, посочена в член 6 от VKrG, с който в австрийското законодателство се транспонира член 5 от Директива 2008/48.

46 В това отношение следва да се отбележи, че подобен кредитен посредник по принцип носи задължението за предоставяне на преддоговорна информация на потребителя, предвидено в членове 5 и 6 от същата директива.

47 При все това, в съответствие с член 7, първо изречение от Директива 2008/48 доставчиците на стоки или услуги, действащи като кредитни посредници в спомагателно качество, не носят това задължение. В това отношение съгласно съображение 24 от Директивата тези доставчици могат да бъдат смятани например за действащи като кредитни посредници в спомагателно качество, ако дейността им като кредитни посредници не е основната цел на тяхната търговска, стопанска или професионална дейност.

48 Запитващата юрисдикция следва да провери дали предвид всички обстоятелства в главното производство, и по-специално предвид основната цел на дейността на съответния кредитен посредник, може да се приеме, че последният действа в качеството на кредитен посредник в спомагателно качество по смисъла на член 7, първо изречение от тази директива.

49 В същото време следва да се изтъкне, че изключението от задължението да предостави на потребителя преддоговорна информация, от което може да се ползва кредитният посредник, не е от естество да засегне понятието „кредитен посредник“ по смисъла на член 3, буква е) от Директива 2008/48; неговата единствена последица се състои в това да изключи приложението на предвиденото в членове 5 и 6 от Директивата задължение за предоставяне на преддоговорна информация по отношение на лицата, които действат като посредници само в спомагателно качество, като спрямо тези лица остават приложими останалите разпоредби от тази директива, и по-специално член 21, който се отнася до някои задължения на кредитните посредници по отношение на потребителите.

50 Чрез това изключение не се засяга и нивото на защита на потребителите, предвидено в Директива 2008/48.

51 В това отношение, както по същество изтъква генералният адвокат в точки 28—30 от своето заключение, предвиденото в членове 5 и 6 от тази директива задължение за предоставяне на преддоговорна информация на потребителя от кредитора и евентуално от кредитния посредник допринася за постигането на целта, посочена в точка 27 от настоящото решение, на всички потребители да се осигури високо ниво на защита на техните интереси (в този смисъл вж. решения от 18 декември 2014 г., CA Consumer Finance, C-449/13, EU:C:2014:2464, т. 21 и от 21 април 2016 г., Radlinger и Radlingerová, C-377/14, EU:C:2016:283, т. 61).

52 Както обаче следва от член 7, второ изречение от посочената директива, разгледан във връзка със съображение 24 от същата, предвиденото в член 7, първо изречение от Директива 2008/48 изключение по отношение на доставчиците на стоки или услуги, действащи като кредитни

посредници в спомагателно качество, не засяга задължението на кредитора да гарантира получаването от потребителя на преддоговорната информация, посочена в членове 5 и 6 от Директивата.

53 Предвид всички изложени по-горе съображения на първия въпрос следва да се отговори, че член 3, буква е) и член 7 от Директива 2008/48 трябва да се тълкуват в смисъл, че бюро за събиране на задължения, което от името на кредитора сключва споразумение за плащане чрез вноски на неиздължен кредит, но което действа като кредитен посредник само в спомагателно качество, което обстоятелство трябва да се провери от запитващата юрисдикция, следва да се счита за „кредитен посредник“ по смисъла на член 3, буква е) и не носи задължението за предоставяне на преддоговорна информация на потребителя по членове 5 и 6 от тази директива.

По съдебните разноски

54 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (трети състав) реши:

1) **Член 2, параграф 2, буква й) от Директива 2008/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 април 2008 година относно договорите за потребителски кредити и за отмяна на Директива 87/102/ЕИО на Съвета трябва да се тълкува в смисъл, че споразумението за плащане на кредит чрез вноски, сключено поради неизпълнението на потребителя между последния и кредитора с посредничеството на бюро за събиране на задължения, не представлява споразумение, „за което не се начисляват разходи“, по смисъла на тази разпоредба, когато с него потребителят поема задължение да погаси общия размер на кредита и да плати лихви или разходи, непредвидени в първоначалния договор, въз основа на който посоченият кредит е бил предоставен.**

2) **Член 3, буква е) и член 7 от Директива 2008/48 трябва да се тълкуват в смисъл, че бюро за събиране на задължения, което от името на кредитора сключва споразумение за плащане чрез вноски на неиздължен кредит, но което действа като кредитен посредник само в спомагателно качество, което обстоятелство трябва да се провери от запитващата юрисдикция, следва да се счита за „кредитен посредник“ по смисъла на член 3, буква е) и не носи задължението за предоставяне на преддоговорна информация на потребителя по членове 5 и 6 от тази директива.**

Подписи